

Rom 8, 18

18: For jeg er overbevist om at lidelsene i den nåværende tid er for ingenting å regne, sammenlignet med den herligheten som skal bli åpenbart på oss.

Med vår forstand og munn kan vi nok alle stemme i med Paulus i dette. Så langt er alt greit. Men hvor dypt i oss sitter denne erkjennelsen? Det vil bare hele livet vårt kunne bevise. Hvor dypt Paulus mente dette, det vitner hele hans apostelgjerning om. Se hvordan han skynder på fra sted til sted, på tross av de verste angrep fra fiendene, "i trengsler, i angst, under piskeslag, i fengselsopphold ...". Alt bare for at frelsens lys skulle nå så mange sjeler som mulig. Det har altså brent en overbevisning i hjertet hans, om at alle lidelsene i den nåværende tid er for ingenting å regne, sammenlignet med den herligheten som skal bli åpenbart på oss. Og han hadde tross alt uten tvil opplevd langt flere og større lidelser enn noen av oss. I 2Kor 11: 23-28 oppsummerer han en lang rekke av det han har vært igjennom. Han taler om "flere piskeslag, ofte i fengsel, ofte i dødsfare. Av jødene fikk jeg fem ganger de førti piskeslag på ett nær. Tre ganger ble jeg hudstrøket. En gang ble jeg steinet. Tre ganger led jeg skipbrudd. Jeg har ofte vært på reiser, i farer på elver, i farer blant røvere, i farer blant mine egne landsmenn, i farer blant hedningene, i fare i byen, i farer i ørkenen, i farer på havet, i farer blant falske brødre, i utmattelse og strev, ofte i søvnløshet, i hunger og tørst" osv.

Og likevel sier han fra dypet av sitt hjerte: "Jeg er overbevist om at lidelsene i den nåværende tid er for ingenting å regne, sammenlignet med den herligheten som skal bli åpenbart på oss". Men Gud hadde en gang forunt denne apostelen et markert blick inn i den himmelske herligheten, som ingen av oss andre har opplevd. Og det har nok uten tvil bidratt sterkt til den sterke overbevisningen han gir uttrykk for i dette verset. Paulus sier han "ble rykket inn i den tredje himmel", "inn i Paradis og hørte ord som ikke kan uttales, slike ord som det ikke er tillatt for et menneske å tale". Det var så mektig at han visste ikke en gang "om han var i legemet, eller utenfor legemet" (2Kor 12). Hvis noen av oss hadde opplevd noe slikt, ville vi nok uten tvil anse alt det jorden kan by på, både det herlige og det bitre, for "ingenting".

Men hvis det nå er slik med oss at vi nok kan gjenta disse apostelens ord med vår munn, men så, når plager eller lidelser møter oss, straks blir utålmodige, klager og syter. Da er nok grunnen den at plagene synes og oppleves, mens den himmelske herligheten ennå er skjult for oss. Men vi har nok selv stor skyld i vår svake tro og utålmodighet. For hvis vi var mer opptatt med å øke troen og håpet, så ville vi nok også ha mer av dette. Derfor må vi nok være mer opptatt med dette, og påkalle Gud om nåde til å få det inn i hjertet.

lidelsene i den nåværende tid. Med disse ordene minner Paulus om at uansett hvor bitre lidelsene våre enn er, så varer de bare denne korte tiden (hvis vi er Guds barn). I 2Kor 4: 17 sier apostelen om

vår trengsel, at den "bare varer en kort stund", dvs. går snart over, mens herligheten er "evig". Dette burde vi alltid tenke grundig over. For vi har alle en tendens til at når noen lidelse rammer oss, så opplever vi det som om den skulle fortsette i det uendelige. Og på grunn av denne fordreide holdningen, blir lidelsene mye tyngre å bære. Derfor burde vi så fort som mulig holde fram for oss det faktum at dette snart er slutt. Om det så er plager som ville vare livet ut, så er jo det også bare en kort stund - i forhold til den uendelige evigheten som venter oss. "Få og onde har mine leveårs dager vært" sa den hundre år gamle patriarken. Snart ligger alt det vi har opplevd i livet, bak vår rygg. Derfor sier Paulus også: "Men dette sier jeg, brødre. Tiden er kort, slik at fra nå av må de som gråter, være som de som ikke gråter, de som gleder seg, som de som ikke gleder seg. For denne verdens skikkelse forgår".

Hvis du plages i store lidelser, så sørg altså med måte. Det varer ikke lenge, "tiden er kort". Slik tenkte Moses da han "heller valgte å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden. Han holdt Kristi hån for en større rikdom enn skattene i Egypt. For han så fram til lønnen". Og det som har en ende kan aldri sammenliknes med det uendelige. Bare dette er grunn nok til se på lidelsene i den nåværende tid som ingenting, mot herligheten som venter oss - som blir evig og uten ende. Dessuten følger det alltid en velsignelse med, når Guds barn lider. Herren er nær oss i nøden, og gleder hjertene våre med sin nåde. Paulus sier: "Slik som Kristi lidelser kommer til oss i rikt mål, slik blir også vår trøst rikelig ved Kristus" (2Kor 1: 5). Derfor er helt klart all vår lidelse småtteri mot "den herligheten som er så mye mer overveldende", den "som forblir".

den herligheten som skal bli åpenbart på oss. Legg merke til ordene: "som skal bli åpenbart". Her er årsaken til at vi så nødig vil lide noe: Herligheten er ennå ikke åpenbart! Vi ser den ikke med øynene, den er skjult for oss, og troen vår er svak. Luther sier: "Hvis det bare var en herlighet som vi kunne se med øynene, ja, da ville vi nok gjerne være tålmodige martyrer. Hvis det stod noen på den andre siden av en elv med en kiste som var full av gulldukater, og ropte: Den som våger å svømme over skal eie disse gulldukatene! Da skulle vi få se litt av en kappsvømming - bare på grunn av disse gulldukatene som de så med sine egne øyne!" Ja, dette ser vi virkelig mange eksempler på i denne verden. Hvordan mennesker strever og arbeider, tar sjanser og lider, - når bare lønnen er synlig! Se hvordan sjøfolk våger livet på farlige hav, bare fordi han er sikker på lønnen som han får når han er vel i havn. En forretningsmann stresser og reiser gjerne rundt hele verden, han satser legem og sjel, bare for å oppnå gods og penger. Hvor mange unge strever seg ikke dag og natt gjennom de hardeste studieår. Alt sammen bare fordi de ser for seg det eksamensbeviset, den utmerkelsen og de menneskelige fordelene som venter dem, når de har bestått prøven!

Men på dette området vi er opptatt med; når Gud formaner oss til å kjempe for den evige kronen og herligheten, da er vi trege, uvillige og står som maktesløse. Det er bare så vidt vi med Guds ord og bønn makter å holde oppe vårt åndelige liv. Langt mindre ville våge å lide noe for Kristi skyld. Og hvorfor? Bare fordi herligheten som er lovet ennå ikke er åpenbart for oss. Når livets reise er slutt skal Gud føre oss inn i sitt Paradis, og på den siste dag ikke bare gi oss et vidunderlig og skinnende legeme, men også så stor en herlighet at "vi skal bli lik ham". Og da er vi salig frelst for all evighet.

Men dette ser vi ikke for øynene våre nå. Nei, her ser vi ikke noe som helst herlig. Det vi ser nå, gjennom hele livet her, er bare en stakkars synder som ennå er full av skrøpeligheit. Og som slutt på livet her, ser vi bare hvordan det skrøpelige legemet visner, dør, forvandles og begravnes.

Nei, det kreves nok åndelige øyne, så vi kan se det som ikke er synlig. Hele sommerens skjønnhet er skjult under vinterens snøskavler og mørke. Men når våren kommer, bryter det fram i all sin skjønnhet. På samme måte er også den herligheten vi har i vente, nå skjult under dette livets trengsler. Men det skal åpenbares en gang, like sikkert som sommeren kommer etter vinter. Herren har sagt det! Men det kreves at vi vet hvem vi tror på; han som er en allmektig og sannferdig Herre som ikke kan svike sine egne ord og sine troende venners håp.

"på oss", sier apostelen. Herligheten skal bli "åpenbart på oss". Når han både begynner verset vårt med at "jeg" - "jeg er overbevist", og nå sier at herligheten skal bli åpenbart "på oss", så lar han oss med dette forstå at her tales det ikke bare om de store og hellige, som Paulus og Peter osv. Vi oppfører oss jo ofte som om vi tror slike ord bare skulle gjelde disse. Nei, det gjelder alle som tror, også de minste og skrøpeligste. Bare de er ikledd Kristi rettferdighet, for "dem han har rettferdiggjort, dem har han også herliggjort" (v. 30). "For det er ingen forskjell; for alle har syndet - og blir rettferdiggjort ufortjent". "Hvis vi er barn, da er vi også arvinger". Det er dette som ligger i ordet "oss". Og dette er nettopp hovedsaken i troen, at du kan tro dette "oss", slik at du sier: "Også på meg, elendige sjel, skal Gud åpenbare sin herlighet". Hvis denne troen er levende i hjertet, da er du også villig til å lide litt med Kristus. Fordi du vet at til sist skal du også "bli herliggjort sammen med ham". Og like så sikkert som Herren selv har lovet dette, så skal han også fullbyrde det.

Etter en kort tids trengsel, prøvelser, kamper og sorger, skal vi "se ham som han er". Da kommer han og henter sin kjempende menighet, den bruden han elsker. Da gir han henne en evig glede, og sier: "Se, nå er vinteren omme. Regnet er dradd forbi og er borte. Blomstene kommer til syne på marken. Sangens tid er inne. Stå opp og kom, min kjæreste! Du min fagre, så kom da!" (Høys 2: 11-13). Det er Herren som har sagt det. "Hvis vi er barn, da er vi også arvinger". Å, Gud! Gi oss mer tro og håp, og hjelp oss igjennom, helt fram til den salige virkelighet!